



Elidith

The White Magican

-Boek Drie-

Yanaicka Sinneker



Titel: Elidith
© 2022 – Yanaicka Sinneker
Druk: Sweek Publishing

Coverontwerp: Yanaicka Sinneker

ISBN: 9789403652474
E-Book ISBN: 9789403652481

Website: www.yanaickasinneker.weebly.com

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Nadiëh, mijn zus en beste vriendin. Zonder jou was
mijn leven een stuk leger geweest



Deel 1

Het Vagevuur



Hoofdstuk 1

Liam

‘Is alles dan duidelijk?’ vroeg Justin, zodra hij het ontsnappingsplan aan iedereen had uitgelegd. Bijna iedereen knikte, dat ze de aanpassingen

hadden begrepen.

De groep was de laatste dingen aan het bespreken rondom de uitbraak van Melanie en Serena Wilson. Er moest ook wel wat worden aangepast, omdat ze de redding met één man minder moesten doen. Nou, eigenlijk met twee man minder, maar dat wisten ze toen nog niet.

Liam had een aantal dagen de tijd genomen om goed na te denken over de uitweg die de ouders van Nathalie hem hadden gegeven.

Jarenlang had hij gezocht naar een manier om weer sterfelijk te worden, maar zonder geluk. Hij had veel reizen ondernomen naar plekken waar mogelijk een medicijn zou kunnen liggen, maar er was niets wat hem had kunnen helpen. Uiteindelijk had hij het opgegeven en geaccepteerd

dat hij voor altijd een Vampier zou blijven, maar het leven zou hem nooit gelukkig maken.

Liam dacht terug aan het boek, dat hij van Natasha en Marcus had meegekregen en de risico's die de opdracht met zich meebracht.

Toen keek hij naar Nathalie. Ze stond naast haar broer en keek stilletjes toe hoe hij alles stap voor stap uitlegde aan de groep. Liam wist, dat ze heel erg zat met de dood van Tyler. Ze gaf zichzelf de schuld, ook al was het niet haar fout. Het was ook de enige reden waarom hij twijfelde om te proberen om weer sterfelijk te worden. Als hij faalde, dan bestond er een grote kans dat hij niet levend terug zou keren en hij wilde niet dat zij hem zou verliezen. Zeker niet nu. Maar de volle maan kwam steeds dichterbij en Liam merkte, dat hij niet het geduld had om dit nog een maand uit te stellen.

Dus liep hij na de bespreking naar zijn vriendin toe om te vragen of hij haar even mocht spreken.

'Wat is er?' vroeg Nathalie, toen ze een eindje verderop stil gingen staan. 'Je ziet er een beetje gespannen uit.' Liam glimlachte lichtjes, wetende dat ze gelijk had. Hij had geen idee hoe hij haar dit moest vertellen, omdat hij niet wist hoe ze zou reageren. Zou ze blij voor hem zijn? Hem steunen? Of zou ze het een vreselijk idee vinden en hem achterlaten? Liam wist eigenlijk al dat dat laatste nooit zou gebeuren, maar het liefste zou hij haar volledige steun hierin willen hebben.

'Er is iets wat je moet weten,' zei hij na een korte stilte. Hij vond het nog steeds lastig om de juiste woorden te vinden, maar hij kon er niet meer onderuit komen. Hij moest het Nathalie nu vertellen. 'Een paar dagen terug zijn je ouders naar mij toegekomen met de oplossing voor een probleem,

waar ik al te lang mee zit. Ik heb de mogelijkheid om weer sterfelijk te worden.’ Nathalie’s ogen werden groot van ongelooft. Liam kon er niet meteen uit opmaken of ze blij was of niet, maar dat werd al snel duidelijk.

‘Maar dat is geweldig!’ zei ze met een lach en ze vloog in zijn armen. Hij was blij om deze reactie te zien, maar ze wist nog niet alles en dat kon een hoop veranderen. Toch nam Liam een paar seconden de tijd om van dit moment te genieten, omdat het toch al een tijdje geleden was dat hij Nathalie voor het laatst echt blij had gezien.

Zelf voelde ze ook aan, dat hij nog niet alles had verteld. Hij voelde hoe haar glimlach verdween en ze zich van hem losmaakte. Er was een lichte angst in haar ogen te zien toen ze hem aankeek.

‘Het is gevaarlijk, of niet?’ vroeg ze voorzichtig. ‘Anders was je niet zo gespannen geweest.’ Liam knikte en leunde tegen de dichtstbijzijnde muur.

‘Volgens het boek, dat Marcus en Natasha aan mij hebben gegeven, moet ik een geestelijke reis door het Vagevuur maken,’ vertelde hij haar. ‘Ik zal mijn grootste fouten onder ogen moeten komen en als ik slaag, krijg ik mijn ziel. Slaag ik niet...’ Liam bleef even stil, hopen dat hij de zin niet af hoefde te maken. Gelukkig begreep Nathalie wat hij wilde zeggen en haar ogen sloegen neer. Het duurde echter niet lang voordat ze hem weer aankeek en glimlachte.

‘Al vanaf het moment, dat we elkaar leerden kennen zie ik dat je ongelukkig bent. Ik weet dat je het vreselijk vindt om zo te leven en gun het je sterfelijk te worden. Weet, dat ik je zo veel mogelijk zal steunen als ik kan.’ Er verscheen een glimlach op Liams gezicht. Hij kon zien, dat Nathalie bang was hem te verliezen, maar hij kon ook zien, dat geen enkel woord, dat ze had gesproken, gelogen was. Hij nam

haar in zijn armen en liet zich omhelzen door de warmte die van haar afkwam.

‘Ik zal er alles aan doen om dit te overleven, Artemis,’ beloofde hij haar, terwijl hij haar een kus op haar voorhoofd gaf.

‘En ik zal er alles aan doen om je in leven te houden,’ beloofde zij hem.

Drie dagen later zat Liam op een bank bij Natasha en Marcus Ravenswood. Naast hem zat Nathalie en tegenover hem Justin en Jessie. Hij keek licht gespannen toe hoe Natasha een kop dampende thee voor zijn neus zette en vroeg zich voor een paar seconden af of dit allemaal wel zo’n goed idee was. Maar toen voelde hij de hand van zijn vriendin op die van hem en Liam wist dat hij er niet alleen voor stond. Iedereen in deze ruimte steunde hem in zijn beslissing, evenals hun vrienden die achter waren gebleven op Lebithia Academy. Iedereen wist dat hij hier erg mee zat en allen gaven om hem. De mensen die hier zaten nog het meeste.

De thee die voor hem stond, bestond uit een samenstelling van verschillende kruiden, waarvan Liam het grootste deel niet eens kende. Het zou ervoor moeten zorgen dat hij in een soort coma terecht zou komen, zodat hij zonder problemen naar het Vagevuur zou kunnen reizen. Maar alleen dat was niet genoeg. Er bleek ook een Witte Magican nodig te zijn om hem te begeleiden naar de plek. Gedurende de hele reis door het Vagevuur zouden de twee met elkaar gelinkt zijn, zodat hij na afloop terug kon keren naar zijn lichaam.

Liam was blij toen hij hoorde dat Nathalie zich had aangeboden om die Magican te zijn. Het kostte veel kracht

en moeite om de connectie in stand te houden en hij wist dat zij alles zou geven om dat te doen.

Hij zuchtte en keek naar zijn zus, die al een tijdje naar de kop thee had zitten staren. Hij wist dat Jessica het er moeilijk mee had, omdat ze hoe dan ook haar broer zou verliezen. Liam betekende alles voor haar en om te horen dat ze op een gegeven moment zonder hem zou moeten leven, kwam hard aan.

‘Het komt wel goed, Jessica,’ probeerde hij haar op te beuren. ‘Je weet hoe lang ik dit al wil. Hoe hard ik hiervoor zal vechten.’ Ze keek hem aan en glimlachte zwakjes.

‘Natuurlijk weet ik dat, Liam. Maar niemand van ons weet hoe zwaar die reis zal zijn en ik wil mijn broer niet kwijtraken.’ Liam stond op en ging naast zijn zus zitten. Hij begreep haar zorgen. Als de situatie omgedraaid zou zijn, dan zou hij zich precies hetzelfde voelen. Zo zat hun tweelingband nou eenmaal in elkaar. Maar ze moest zich ook bedenken dat hij dit niet zou doen, als hij wist dat het een hopeloze zaak was. Hij had er vertrouwen in dat dit hem zou lukken en dat zou hij aan haar bewijzen.

Hij zuchtte en pakte de mok met thee. Hij had het eigenlijk meteen al kunnen drinken, maar hij had gewacht, omdat hij niet zeker wist hoe zijn lichaam erop zou reageren. Maar hij moest het hoe dan ook doen en dus besloot hij niet nog langer te wachten. Hij zette de beker aan zijn lippen en goot het hete drankje naar binnen. Liam kon duidelijk verschillende kruiden proeven en voelde hoe zijn lichaam langzaam opwarmde. Alsof het drankje hem al deels mens maakte. Zijn ledematen werden langzaam zwaar en hij merkte dat hij moeite begon te krijgen om wakker te blijven.

‘Breng hem naar de logeerkamer,’ hoorde hij Marcus zeggen, die net de kamer binnen kwam lopen. Alles om Liam begon een beetje te vervagen. Alsof hij er niet meer helemaal bij was. Zo merkte hij ook nauwelijks dat hij begeleid werd naar een andere kamer en daar op het bed werd neergelegd. Hij hoorde stemmen om hem heen, maar kon ze niet meer aan de mensen koppelen. Ook de woorden gleden aan hem voorbij en het duurde niet lang voordat hij wegzakte in eindeloze duisternis.

Liam had niet door dat hij zijn ogen gesloten had, maar toen hij ze weer opende, bevond hij zich niet meer in het witte huisje in Lebethia. In plaats daarvan stond hij in een prachtig natuurlandschap. Overal om hem heen stonden planten en bomen vol in bloei en als hij even de tijd nam om goed naar de geluiden om hem heen te luisteren, kon hij wel tientallen verschillende dieren horen.

Liam stond aan de voet van een berg met Nathalie aan zijn zijde. Het voelde fijn om haar naast hem te hebben staan. Hij wist dat ze er niet de hele reis bij zou zijn, maar dit moment was al meer dan genoeg. Hierdoor wist hij dat ze bij hem zou zijn tot het bittere eind, ook al kon hij haar niet zien.

‘Welkom, Liam Grey,’ zei een stem achter hem opeens. Het was de stem van een jonge vrouw, die hij herkende, maar niet meteen kon plaatsen. Hij draaide zich om en stond oog in oog met een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd als Nathalie. Ze had krullend, donkerrood haar en haar lichte lippen vormden een lieve glimlach. Liams adem stakte, omdat hij wist wie voor hem stond. Hij had alleen nooit verwacht dat hij haar nog een keer zou zien.

‘A-Amara?’ stamelde hij en het meisje knikte bevestigend. Liam kon voelen dat Nathalie niet wist wat er precies gebeurde tussen hun twee, maar ze bleef stil. Amara vestigde haar aandacht echter wel op het meisje naast hem en ook al werd er geen woord gewisseld, Nathalie leek wel te begrijpen wat ze wilde zeggen. Ze legde haar hand op Liams wang, waardoor hij werd gedwongen om zijn vriendin aan te kijken.

‘Ik moet gaan,’ zei ze zacht. Liam knikte begrijpelijk, maar merkte dat zijn hart en zijn verstand het niet met elkaar eens waren. Hij wilde helemaal niet dat ze wegging, maar hij wist dat dit iets was wat hij alleen moest doen.

‘Tot snel, Artemis,’ zei hij en hij wilde een kus op haar voorhoofd plantten, maar tot zijn verbazing kwamen zijn lippen terecht op die van haar. De zoen duurde niet langer dan een paar seconden, maar zoveel emoties als er in deze seconden zaten, had hij niet eerder gevoeld.

Ze maakten zich van elkaar los en Nathalie vervaagde, totdat er na een poosje niets meer te zien was op de plek waar ze had gestaan.

‘Ik ben blij dat je iemand hebt gevonden die je gelukkig maakt,’ zei Amara en Liam keerde zich weer tot het meisje.

‘Wat ik je heb aangedaan had nooit moeten gebeuren. Het spijt me dat het zo tot een einde is gekomen.’ Liam had nooit de kans gehad om zijn excuses aan te bieden, maar hoopte dat ze het na al die tijd alsnog zou accepteren. Ze wuifde het echter met een simpel gebaar weg.

‘Liam, ik heb je allang vergeven. De vraag is of je het jezelf hebt vergeven.’ Amara liep naar hem toe en ging naast hem staan. Ze keek naar de berg achter hem en Liam draaide zich om om haar blik te volgen. Er leidde een

onverhard pad naar de top van de berg, die zo hoog was, dat de top bedekt was met sneeuw.

‘Liam, jouw doel is om de top van die berg te bereiken,’ vertelde ze hem. Liam stond zichzelf toe om een paar seconden te denken dat het zo makkelijk was als een berg beklimmen, maar hij wist meteen al dat hij meer dan dat moest doen. ‘Maar weet dat iedere keer dat je in slaap valt, je één van je grootste fouten onder ogen moet komen. De reis zal zowel fysiek als mentaal uitputtend zijn, zeker ook omdat je niet je bovennatuurlijke krachten hebt om je te ondersteunen.’ Liam zuchtte. Hij had bijna een week gehad om zich hierop voor te bereiden, maar dat bleek veel te kort te zijn geweest. Ook al dacht hij er niet graag aan, Liam wist welke fouten hij in het verleden had gemaakt en hij had zijn uiterste best gedaan om te proberen die te vergeten. Het idee dat hij ze nu onder ogen moest komen was bijna angstaanjagend voor hem, maar als dit de enige manier was om sterfelijk te worden, dan zou hij daar bijna alles voor doen.

‘Laten we dan maar beginnen hè,’ zei Liam uiteindelijk met moeite. Hij nam afscheid van het meisje en begon met de klim. Hij had wel eens eerder in zijn leven een berg beklommen en wist dus uit ervaring dat het steeds steiler, kouder en lastiger werd. Hij zou dus niet al te veel kracht in het begin moeten gebruiken, omdat hij niet meer dan een paar overlevingsmiddelen had meegekregen. Maar Liam was vastberaden om de top te halen. Niet alleen voor hemzelf, maar ook voor de mensen die op hem wachtten en dan met name Nathalie. Hij kon niet wachten om haar weer in zijn armen te sluiten en er was niets wat hem daarvan kon weerhouden.

Hoofdstuk 2

Nathalie & Gody

Nathalie liep door de donkere straten van Zelidia, die haar maar al te bekend voorkwamen. De kilte om haar heen deed haar meteen denken aan de avond dat Dominic al zijn macht kreeg. Ze wist dat ze toen nauwelijks controle over haar krachten had, maar ze had het gevoel dat ze die dag meer had kunnen doen om hem te stoppen. Nathalie had zoveel macht in zich en ze had pas het minimale gebruikt. Als ze zag wat haar ouders wel niet met die kracht konden doen, waar was zijzelf dan toe in staat? ‘Waar denk je aan?’ hoorde ze een stem naast haar zeggen. Nathalie keek opzij en zag dat het Kate was, die haar met een bezorgde blik aankeek. ‘Aan de laatste keer dat ik hier was,’ beantwoordde ze de vraag eerlijk. Er was zoveel gebeurd in de tijd nadat Dominic de macht had gegrepen en ze had zo veel gelogen, dat ze zichzelf er niet meer toe kon brengen om tegen haar vriendin te liegen. Dat had ze nooit gewild.

Nathalie wilde haar vrienden ook nooit in gevaar brengen, maar dat bleek een onmogelijke taak te zijn. Ze kon dit gewoon niet alleen doen.

‘Ik beloof je dat dat nooit meer zal gebeuren, oké? We hadden er gewoon eerder moeten zijn.’ Nathalie zuchtte. Ze wist dat Kate haar beter wilde laten voelen, maar ze gaf nu zichzelf de schuld van haar dood en dat wilde ze al helemaal niet.

‘Hé, jullie hebben gedaan was jullie konden. Meer verwacht ik ook niet.’ Kate trok een grimas en Nathalie merkte dat die opmerking nauwelijks had geholpen. Ze wilde nog iets zeggen in de poging haar toch op te beuren, maar het opdoemen van een groot gebouw hield haar tegen. Het was een prachtig en groot landhuis bestaande uit ongeveer drie verdiepingen. Op bijna iedere hoek stond wel een bewaker en Nathalie vroeg zich af of de informatie, die ze van de spion hadden ontvangen, wel klopte.

De groep bleef enkele seconden stil, wachtend op een opmerking die nooit zou komen. Het was namelijk Tyler die normaal gesproken iets zou zeggen zoals: ‘Hij heeft in ieder geval een beter optrekje gevonden.’ Nathalie voelde een paar tranen opkomen, maar slikte ze meteen weg. Ze wilde niet huilen, zeker niet nu ze midden in een reddingsmissie zaten.

‘Oké,’ zei Justin, terwijl hij zich tot de groep keerde. ‘Iedereen weet wat hij of zij moet doen?’ Allen knikten en vervolgens liepen ze zo zacht als ze konden naar hun ingang toe.

Ze hadden in eerste instantie iets van een spreuk willen gebruiken om naar binnen te komen, maar ze hadden meerdere malen te horen gekregen dat het gebruik van

magie binnen enkele seconden hun positie zou verraden aan Dominic en dat was precies wat ze niet wilden. Zodra ze de ingang hadden gevonden, zag Nathalie dat dit inderdaad de zwakst bewaakte plek van het gebouw was. Er stond maar één bewaker bij de deur en als hun informatie klopte, dan was hij niet zo heel lang geleden afgelost. Zo duurde het langer voordat de groep werd opgemerkt door de mensen buiten.

Tessa pakte haar kruisboog en stopte daar één van de verdovingspijltjes in, die Matthew Kingsley voor hen had gemaakt. Hij kon dan weliswaar niet mee op de missie, maar hij had zeker zijn bijdrage geleverd aan de ontsnapping. Ook hij had Melanie Wilson gekend en het was Nathalie zeker niet ontgaan dat het hem pijn deed om erachter te komen dat ze al die jaren nog had geleefd.

Tessa richtte haar kruisboog op de enkele bewaker, die voor de deur heen en weer liep. Nathalie pakte vervolgens haar pijl en boog om een pijl net naast de deur te schieten. Zoals ze al hadden gehoopt, was de pijl de bewaker niet ontgaan en op zijn hoede liep hij naar het object toe. Dit was het teken voor Theresa om het verdovingspijltje af te vuren, omdat de bewaker eindelijk stilstond. Geluidloos zakte de man op zijn knieën en enkele seconden later lag hij bewusteloos op de grond.

Zachtjes, maar vluchtig, rende de groep naar de onbewaakte deur toe. Ze waren in totaal met dertien man en dus niet echt een kleine groep, maar toch lukte het ze om ongezien het landhuis in te sluipen.

Ze kwamen terecht in een lange gang die uitliep naar de keuken. Vanuit daar liepen er weer andere gangen waarvan eentje de toegang tot de trap naar de kelder had. Daar moesten ze wezen, maar Nathalie wist dat ze daar niet

zomaar zouden komen. In de gang had je namelijk meerdere deuren en andere gangen waar ongetwijfeld bewakers zouden rondlopen en die zouden ze moeten uitschakelen. Daarom had de groep ook besloten om op drie verschillende punten drie man neer te zetten, zodat ze uiteindelijk het gebouw makkelijk weer uit konden komen. Na enkele meters kwamen ze al aan bij het eerste punt. Hayden, James en Nathalie's moeder gingen in vechtpositie staan, wachtend op de bewakers die al van twee verschillende kanten aan kwamen gesneld. De rest vervolgde zijn weg door de gang tot ze bij het tweede punt aankwamen. Daar pakten Tessa, Jessie en Marcus hun wapens, klaar om de vijand op afstand te houden. Het laatste groepje, bestaande uit Meghan, Justin en Nathan, gingen in positie staan in de keuken, waar ook meerdere gangen op uitkwamen.

Nu bleven alleen nog Nathalie, Lola, Cody en Kate over, die naar de kelder zouden gaan, Melanie en Serena uit hun cel halen en weer snel terug naar boven komen. Colin Peterson, hun spion, had hun de nodige informatie en plattegrond van de begane grond gegeven, maar meer kon hij ook niet zonder zichzelf te verraden. Helaas betekende dat dus dat ze niet wisten hoe de cellen er in de kelder uitzagen. Colin had Marcus verteld dat het geen grote ruimte was en dat het dus makkelijk te vinden was, maar toch merkte Nathalie dat ze het niet fijn vond om niet alles te weten.

Ze waren net bij de deur van de kelder aangekomen, toen Nathalie een gestalte in de aansluitende kamer zag staan. Ze kon niet precies zien wie het was, maar de manier waarop de persoon stond, vertelde haar dat het Dominic was. Natuurlijk bestond er de kans dat ze hem tegen kon

komen, maar dat ze hem alleen in een ruimte aan zou treffen had ze zeker niet verwacht. Diep van binnen wist ze dat het waarschijnlijk een valstrik was, maar ze kon deze kans niet zomaar laten gaan.

Nathalie zag dat Cody en Lola inmiddels de deur door waren gegaan en dat Kate op haar stond te wachten. In een seconde maakte ze de keuze om Dominic toch te benaderen en ze gebaarde naar haar vriendin dat ze de anderen moest volgen.

‘Er is nog iets wat ik moet doen,’ zei ze zacht en ook al zag Nathalie dat Kate het niet helemaal met haar eens was, respecteerde ze haar beslissing toch.

En zo volgde Katherine de anderen naar beneden en liep Nathalie naar de eenzame gestalte in de kamer ernaast.

* * *

Cody haastte zich de trap af naar de kelder en kwam terecht in een dunne gang met aan zijn linkerhand vier cellen en aan zijn rechterhand vier. Hij dacht niet lang na en koos voor de rechterzijde. Tot zijn opluchting vond hij aan het einde een cel waarin een vrouw van middelbare leeftijd en een meisje van een jaar of dertien zaten. Ze zagen er precies uit zoals Jessica ze had beschreven en dat was vreselijk. Kleerscheuren, vegen en schrammen waren overal te zien. Op een dienblad vlakbij de tralies stond een leeg glas en een bord waar nog geen kruimel op te vinden was.

‘Mam?’ vroeg Cody voorzichtig en de vrouw draaide zich om. Ze bekeek de jongen die voor haar stond goed en na enkele seconden glimlachte ze zwak.

‘Cody, ben jij dat?’ vroeg ze met een krakende stem en hij knikte. Hij voelde een traan over zijn wang rollen, wetend dat de vrouw voor hem wel degelijk zijn moeder was.

Jarenlang had Cody gedacht dat zijn moeder dood was, denkend dat zijn broer Tyler zijn enige familie was. Het tegendeel was echter waar. Niet alleen bleek zijn moeder nog te leven, ze had zelfs een dochter gekregen; zijn zusje Serena.

‘Waar is Tyler?’ vroeg zijn moeder, zoekend naar zijn broer. Cody verstarde, want hij had geen idee hoe hij aan zijn moeder moest vertellen dat Tyler dood was. Dat hij zijn leven had gegeven, zodat Dominic niet een magisch object in handen zou krijgen. Iets wat hij voor niets had gedaan, omdat Dominic Tylers object van zijn dode lichaam had meegenomen.

‘Sorry dat ik jullie onderbreek, maar we hebben hier geen tijd voor,’ kwam Kate tussenbeide. Cody glimlachte kort naar zijn vriendin, haar bedankend voor de redding. Ze had echter wel gelijk, want ze hadden geen idee hoe lang de groep Dominic’s bewakers op afstand kon houden. Zo snel als ze konden openden ze de cel waar Melanie en Serena Wilson in opgesloten zaten. Cody en Kate hielpen Melanie de trap op en Lola hielp Serena. Zoals gepland, kwamen ze moeiteloos het gebouw uit, omdat de anderen de bewakers bezighielden.

Pas toen ze buiten waren merkte Cody op dat ze de hele tijd iemand miste.

‘Waar is Nathalie?’ vroeg hij zich hardop af. Automatisch keek hij naar Katherine, hopend dat zij het zou weten. Haar blik vertelde hem van wel en na lichtjes aandringen, vertelde ze wat Nathalie had besloten te doen. Cody’s ogen vlogen wijd open van ongeloof.

‘Wat is ze gaan doen?!’ riep hij uit.

‘Ze wist de gevaren van haar besluit en om die reden heb ik haar ook niet tegengehouden,’ legde Kate uit. ‘Ze zal vast wel een goede reden hebben gehad.’ Cody zuchtte en wilde haar tegenspreken, maar hij wist dat hij niet boos op haar kon worden. Het enige wat ze nu nog konden doen was wachten en hopen dat ze veilig terugkeerde.

* * *

Zo zacht als ze kon pakte Nathalie haar pijl en boog. Dit was misschien wel de enige kans die ze had om een einde aan dit allemaal te maken. Om Dominic te stoppen voordat er nog meer doden vielen.

Ze spande haar boog en richtte op de man die met zijn rug naar haar toestond. Ze ademde diep in en uit om kalm te worden en nam nog een seconde om er zeker van te zijn dat de pijl goed terecht zou komen.

‘Leg dat wapen op de tafel neer, wil je?’ sprak Dominic, nog steeds met zijn rug naar haar toe.

‘Geef me één goede reden waarom ik dat zou doen,’ zei Nathalie met haar boog nog steeds gespannen.

‘Omdat je vast wel benieuwd bent naar mijn kant van het verhaal, of niet?’ De man draaide zich om en keek de van haar stuk gebrachte Nathalie aan. Ze had alle mogelijke reacties van de man in haar hoofd voorspeld. Allemaal, behalve deze.

‘Hoe bedoel je, jouw kant van het verhaal?’ vroeg ze op haar hoede. Dominic kon namelijk van alles bedoelen, ook al had ze al een sterk vermoeden van wat het kon zijn.

‘Waarom ik doe wat ik doe. Waarom jouw ouders en ik zo zijn geëindigd. Dat wil je weten, toch?’ Hij hoefde het

eigenlijk helemaal niet te vragen, want hij wist allang dat ze dat wilde weten. Anders had hij daar nooit alleen gestaan. Ze zuchtte, haalde de spanning van de boog en liet de pijl weer terug in de koker glijden. Vervolgens legde ze haar zelfgemaakte wapen op de tafel naast haar, zodat de Duistere Engel kon zien dat ze een en al oor was. Er verscheen een glimlachje op zijn gezicht, maar hij hield zich aan de afspraak. Heel even zocht Dominic naar de juiste woorden om mee te beginnen, maar zodra hij die had gevonden, vertelde hij alles.

‘Natasha en ik waren niet alleen maar vrienden, weet je,’ zei hij, terwijl hij naar het raam toeliep. ‘Ik kende haar zelfs eerder dan jouw vader. Zoals je namelijk al weet, was jouw moeder prinses van Elidith. Toen zij een stuk jonger was en nog gewoon in het paleis leefde, was ze verplicht om continu een lijfwacht bij zich te hebben. Ik was die lijfwacht. Dagenlang brachten we tijd met elkaar door en we begonnen een vriendschap op te bouwen, iets wat eigenlijk verboden was. Het werd zelfs erger. Dagen werden namelijk jaren en de vriendschap tussen Natasha en mij veranderde in liefde.

‘Alles ging goed tussen ons, totdat op een dag een jongen van onze leeftijd bij ons op de stoep stond. Hij vertelde dat zijn ouders recentelijk waren overleden en dat hij nergens anders had om naartoe te gaan. De koninklijke familie hem in huis en vanaf dat moment begon ook hij veel met Natasha om te gaan. Die jongen was jouw vader.

‘We werden de beste vrienden en besloten zelfs samen te gaan studeren aan Lebithia Academy, maar deze vriendschap dreef Natasha en mij uit elkaar. Marcus had het niet eens door, maar hij duwde mij langzaam uit het plaatje. Ik had het zelf pas door toen ik aan het einde van